

QUI ÉS...

María Jesús García

Defensora de la Ciutadania

Segur que moltes persones recordaran la María Jesús García amb un micròfon de Ripollet Ràdio a la mà, buscant històries a peu de carrer pel programa *Tres minutos de gloria*. Ara, les històries la buscaran a ella, perquè ha estat nomenada Defensora de la Ciutadania. Periodista de professió, també va ser directora de la *Revista de Ripollet*, coautora del llibre *Històries Compartides*. La immigració dels anys seixanta i noranta a Ripollet, voluntària de l'AECC i col·laboradora puntual de moltes altres entitats.

Per què et vas presentar al càrrec?

La veritat és que amics meus em van animar a presentar-me. Van començar a dir-me que potser jo tenia les qualitats per ser aquesta persona, per la proximitat amb la gent, que coneixia molta gent, que tenia mà esquerra per tractar algunes situacions difícils... I em va semblar una figura molt interessant, la de Defensora.

Què et va cridar l'atenció?

La veritat és que jo coneixia la feina que havia fet l'anterior Defensor, el Ramon Costa, però va ser quan vaig decidir presentar-me que vaig conèixer en profunditat tot el que es pot fer. Em va semblar molt interessant, perquè la figura del Defensor de la Ciutadania ajuda al fet que hi hagi un bon govern, més transparent i democràtic, que garanteixi, sobretot, els drets de tots els veïns en una administració de proximitat com és l'Ajuntament.

Com definiries el paper de la Defensora de la Ciutadania?

És una figura més aviat de mediatra.

Vetlla perquè els drets de les persones davant de l'administració o de les empreses que estan vinculades a l'administració, perquè tenen concessions o treballen directament per a ella, quan tu t'hi adrexis, siguin totalment respectats. Per exemple, quan tu presentes un ajut a l'Ajuntament per a l'habitatge o a fer reformes a casa, que t'atenguin com a qualsevol altre seguint el procediment establert.

No vol dir que qui presenti una queixa hagi de tenir la raó, però.

Jo hauré de valorar quina és la queixa, què ha passat realment, i no he de dir ni que el funcionari ha de tenir sempre la raó ni que la persona la té sempre. Hauré de ponderar què ha passat. També dir que la persona que té una queixa de l'Ajuntament primer ha d'esgotar la via administrativa i, si no té una resposta correcta o no té resposta, llavors sí que entraria jo en joc.

Creus que tindràs molta feina?

Sí, però jo crec que aquí, a Ripollet, mirant les darreres memòries del Ramon del 2015, hi havia unes dues-centes i poques actuacions de tota la població. Tenint en compte que som més de 37 mil habitants, que aquestes dades són d'un any sencer i que s'inicien molts tràmits, vaig considerar que eren poques.

Proposes algun canvi significatiu en el funcionament?

El tret més diferencial de la meua proposta és que sigui mòbil, que cada setmana siguem en un punt diferent de Ripollet. Jo he proposat ubicar-nos a les associacions de veïns i al Centre Cultural. Tot això, però, s'ha de concretar. Tot i ser en uns altres espais, vull voltar pel poble, perquè crec que facilitarà la proximitat amb la gent. A més, a mi em permetrà conèixer la realitat dels barris, perquè una altra cosa que pot fer el Defensor és actuar d'ofici. Ser al costat dels barris i conèixer les seves problemàtiques també m'ajudarà a veure en què els puc ajudar actuant d'ofici.

La teua feina té certes similituds amb el càrrec, no?

Treballa al Departament d'organització i planificació de la UAB. Estudiem com treballen altres departaments, projectes o serveis i mirem com poden millorar. Vaig pensar: puc ajuntar una cosa amb l'altra i a veure què surt!

"Vull voltar pel poble, perquè crec que facilitarà la proximitat amb la gent"

Quin és un dels reptes als quals t'hauràs d'enfrontar?

Que la gent et reconegui com a Defensora. A vegades, les persones no saben què fa el Síndic i, per tant, no s'adrecen a ell. Mirant una guia que va fer la Diputació sobre com implantar aquesta figura, aquest era un dels punts febles que ells trobaven no només a Ripollet, sinó a tot arreu. Per això jo vaig pensar: moguem-nos pel poble, que la gent ens conegui. També vaig proposar fer un pla de comunicació que inclogués xerrades, donar a conèixer la figura a les escoles, als instituts o a l'escola d'adults, també a través dels mitjans de comunicació, crear una web més dinàmica on la gent pogués tenir informació... Això és deformació professional periodística.

Al Ple del teu nomenament, tot van ser elogis.

Tota vermella estava jo! Jo tinc clar que em donarà molta feina però, potser perquè per a mi va ser molt emotiva la rebuda que em van fer, crec que també em donarà moltes satisfaccions. Hi ha moltes coses per fer.

Com per exemple...

Una de les coses que jo proposo és estar al costat de veïns que tenen reclamacions de serveis o infraestructures que necessita el poble. Per exemple, al Ple on se'm va nomenar, hi havia pares i mares de Pinetons o el col·lectiu que demana la residència. Hi ha moltes més peticions: l'hospital, el soterrament de la C58 o l'arribada del tren a Ripollet.

Toni Miralles
Sandra Rivera

Intus

